

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra Dandserinden

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Dandserinden", i Paludan-Müller, Fr.: *Dandserinden*, udg. af Berit Ziegler, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 105. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm04-shoot-idm140348532175312/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Dandserinden

Mens taarefuld i Smerte hun forstummer,
For sidste Gang vi vende Øiet mod
Den ydre Verden, som nu først forstod
Diones Hjerte og *Diones* Kummer.
Ved hendes Dør den flittig spørge lod
Til hendes Helbred og til hendes Slummer;
Og hun, hvem hele Verden nys rev ned,
Blev Gjenstand nu for Alles Kjerlighed.

En ædel Sjæl man siger, ved min Ære
Et trofast Hjerte, saa man taler list.
Et Bryst saa ubekjendt med Svig og List,
Som altfor ømt til Jordens Qval at bære.
Af hendes Liv skal hver en Spotter lære
At Sandhed vinder Seiren dog tilsidst,
At Verdens Røst er meer end tom Beklagelse –
Saa raabet nu Enhver i øm Deeltagelse.

Hvorlange? – otte Dage! – ikke længer? –
Hvad? otte Dage er en Evighed
I Livets Strøm, hvor Bølgen snart fortrænger
Den forudgangne Bølge fra sit Sted,
Der ruller, til den sporløs synker ned.
Og derfor veed Enhver, hvis Hjerte hænger
Ved Bølgens Skum, ved Bøblens Glimmer fast –
Den brister – alting bristed' da den brast.

Byg ei paa Sand dit Hus; thi bort det svinder.
Stol ei paa Guld; thi falsk er Guldets Klang.
Haab ei paa stolte Smil af Lykkens Kinder,
Tro ei paa Kjerlighedens Sirenesang!
Alt er som Strømmen, der forbi Dig rinder,
Ved tørre Bredder vandrer Du engang;
Thi giv der Flygtige ei Rum i Barmen,
Og, efter Skriften, hold ei Kjød for Armen.